Superman, Volkswagen, en Lazar Kaganovich

Inleiding door de vertaler

Dr. Pierce vertelt hier, aan de hand van enkele gebeurtenissen uit het nieuws, over de dubbele standaard die er wordt gehanteerd voor Joden en niet-Joden. Hij laat zien wat de werkelijke reden is waarom de Joden hun slachtoffer-status koesteren: Geld.

De Lezing

Door Dr. William Pierce

Voor me liggen een aantal artikelen die me zijn opgestuurd door mensen van over de hele wereld. Deze artikelen gaan over verschillende gebeurtenissen in verschillende landen, maar ze hebben allemaal een ding gemeen: georganiseerde Joodse groepen die hun handje ophouden, die geld verlangen, begrip verlangen, straf voor hun critici verlangen. Een aantal van deze artikelen laten ons een arrogantie, een hebzucht en een drammerigheid zien, zo extreem dat het bijna grappig is. Neem bijvoorbeeld een aantal "Superman" strips –nummers 81 en 82 om precies te zijn- daarin vocht Superman tegen de Duitsers in het ghetto van Warschau in de jaren '40. De Duitsers waren de schurken, en de bewoners van het ghetto, met namen als "Baruch" en "Moishe", die ook keppeltjes droegen, waren de goeden. Superman hielp Moishe en Baruch en zorgde dat de Duitsers ze niet deporteerden naar een concentratiekamp. Behoorlijk standaar pro-Joodse, anti-Duitse "Holocaust" propaganda, van de soort die we de afgelopen 60 jaar zo vaak zien, niet waar?

Wel, georganiseerde Joodse groepen konden het niet waarderen, want de goeden werden niet specifiek geïdentificeerd als Joden. "Moishe" en "Baruch" en de keppeltjes waren niet duidelijk genoeg. Het woord "Jood" was niet gebruikt. De Joden maakten zich zorgen dat een kind die de strips las en die nog nooit een keppeltje had gezien en die niet wist dat "Moishe" en "Baruch" koosjere namen waren zou kunnen denken dat Superman Polen aan het redden was in plaats van Joden. Het risico bestond dat de Polen onverdiende sympathie kregen van de lezer. En de Joden hebben er altijd op gestaan dat zij het alleenrecht hebben op alle sympathie in verband met de zogenaamde "Holocaust". Zij willen niet dat anderen van hun "slachtoffer"-status afsnoepen. Kenneth Jacobson, van de ADL, de belangrijkste Joodse pressie-groep in de VS, noemde de voorstelling van de "Holocaust" in de strip schandalig. Hij klaagde dat het een "belediging" was voor de "zes miljoen Joden" die in de "Holocaust" zijn omgekomen omdat de strip het woord "Jood" niet had gebruikt.

Myrna Shinbaum, ook van de ADL, zei: "We vonden het uitermate beledigend dat in wat een positieve les had kunnen zijn Joden niet werden genoemd. Je kan niet algemeen blijven wanneer je over slachtoffers van de Holocaust spreekt."

Een toeschouwer zou wellicht denken dat zij en Jacobson een antisemiet de les lazen voor zijn "onbegrip". In werkelijkheid is DC Comics, de uitgever van de Superman strips, een compleet Joods bedrijf, net zoals de andere grote uitgevers van kindertijdschriften in Amerika. De directrice/ hoofdredactrice van DC Comics is de Jodin Jenette Kahn.

Deze storm in een fles water is niets meer dan de zoveelste gelegenheid die de Joden nemen om ons eraan te herinneren hoeveel ze wel niet geleden hebben, arme stakkers, en dat niemand het ooit mag vergeten.

De reden waarom deze status van slachtoffer zo goed beschermd moet worden door de Joden werd duidelijk in een ander nieuwsartikel. Dit artikel ging over Volkswagen, de grootste Duitse autoproducent. Volkswagen heeft gebogen voor Joodse eisen en gaat nu compensatie betalen aan de Joden die onvrijwillig voor hen hebben gewerkt tijdens de Tweede Wereldoorlog. Dat is de oorlog waarin zogenaamd iedere Jood die de Duitsers te pakken kregen werd vergast en gecremeerd. Volkswagen had 15 duizend niet-Duitse arbeiders in dienst tijdens de oorlog, deze worden door de media vaak "dwangarbeiders" genoemd. Maar een klein gedeelte van deze arbeiders waren Joden, en ze kregen allemaal te eten en onderdak, en velen hadden relatieve bewegingsvrijheid gedurende hun vrije tijd. Maar we waren uit andere landen gehaald om de Duitsers te helpen met hun tekort aan arbeidskrachten en ze kregen zeker geen lonen in lijn met de CAO. Vandaar dat de Joden die tijdens de oorlog voor Volkswagen hadden gewerkt hun loon eisten –met rente, natuurlijk. Volkswagen stuurde ze in eerste instantie weg. Volkswagen zelf had ze nooit gedwongen te werken, dat had de Duitse overheid gedaan, zeiden woordvoerders van het bedrijf. Daarnaast was het al meer dan 53 jaar geleden. Als ze een geldige claim wilden indienen hadden ze eerder moeten komen.

De Joden, die nu allemaal in Israël wonen, dreigden met een rechtszaak en het Volkswagen anderszins moeilijk te maken als aan hun eisen niet werd voldaan. "Willen jullie auto's verkopen in de VS? Dan betalen jullie ons" dreigden de Joden. Twee weken geleden bond Volkswagen in en betaalde, nadat ze hadden gezien hoe de Amerikaanse overheid naar de Joden had geluisterd en druk had uitgeoefend op Zwitserland met betrekking tot de Joodse claim tegen dat land.

aim they should have presented it sooner. Het leek Volkswagen goedkoper om te te betalen dan de Joden een wereldwijde anti-Volkswagen champagne te laten beginnen, zoals ze dat hadden gedaan tegen de Zwitserse banken.

Ik heb het eerder al gehad over de Joodse afpersing van de Zwitsers. Nu kunnen we zien hoe al deze eisen voor geld samenhangen. Toen de Zwitsers de Joden $600 miljoen hadden aangeboden en de Joden deden alsof ze zo'n schamel bedragje een belediging vonden, bedachten de Joden dat ze de druk konden vergroten en nog veel meer dan $600 miljoen konden lospeuteren. En dat deden ze. Ze laten al hun omgekochte Amerikaanse politici boycot wetgeving tegen de Zwitsers in gang zetten. Niet alleen zullen Zwitserse banken in verschillende gebieden in de Verenigde Staten geen zaken meer kunnen doen, ook zullen andere Zwitserse bedrijven worden gestraft totdat de Zwitsers iedere cent die de Joden vragen ophoesten. We worden gebruikt –onze overheid wordt gebruikt- door de Joden om te krijgen wat ze willen, net alsof onze overheid en instituties van de Joden zijn en zij ze kunnen gebruiken en misbruiken voor hun doelen.

Het is belangrijk voor de Joden om een voorbeeld te stellen met Zwitserland. Dat heeft Volkswagen ertoe aangezet het geld op te hoesten. Daarom verwachten de Joden dat Zweden, Frankrijk, Portugal, Spanje en ieder ander land of bedrijf ook betaalt. Ze laten zien dat ze de Amerikaanse overheid kunnen gebruiken om druk uit te oefenen op iedereen die niet onmiddellijk aan hun geld-eisen tegemoet komt. Ze kunnen de Amerikaanse overheid hiervoor gebruiken omdat ze zorgen dat de Amerikaanse bevolking medelijden met hen heeft als "holocaust" slachtoffers. Daarom maakten ze er zo'n probleem over toen het in de

Superman strip niet expliciet werd vermeld dat Moishe en Baruch Joden waren. Het hangt allemaal met elkaar samen.

Het idee dat de wereld de Joden iets schuldig is voor wat ze beweren dat hen meer dan een halve eeuw geleden is overkomen heeft interessante implicaties. Ik heb zojuist een boek gelezen dat het hele concept van herstelbetalingen erg verhelderd –en ook de vraag over wie aan wie iets verschuldigd is. Het boek is een biografie van Lazar Kaganovich, een van de gruwelijkste communistische "slagers" gedurende de jaren 1930 en 1940 en de nummer twee in het Kremlin voor vele jaren. De titel luidt *The Wolf of the Kremlin,* en het was geschreven door Stuart Kahan, een Amerikaanse Jood en Kaganovich's neefje. Kahan bezocht de Soviet Unie in 1981 en interviewde zijn oom uitgebreid –in het Jiddish- om zijn biografie te schrijven, en het is een goudmijn van bekentenissen.

Nog steeds blijft de Jood Kaganovich op de achtergrond, vergelijk bijvoorbeeld het aantal hits op Google van Kaganovich met een willekeurige hoge Nazi-baas.

In het kort, Lazar Kaganovich was een Jood die werd opgevoed in de Joodse traditie. Een *yeshiva* jongen die geleerd had zijn keuzes altijd te baseren op wat het beste was voor de Joden, dit beginsel wordt meerdere keren duidelijk in het boek genoemd. De eerste bijeenkomst van die Communistische partij die hij bijwoonde was in 1911, hij was toen 18, om een toespraak te horel van de Joodse commnist Trotsky in een synagoge in Kiev; je hoort het goed: in een synagoge. Hij maakte snelle sprongen naar de top in de Communistische partij, die uit veel meer Joden dan niet-Joden bestond. Hij had zijn succes vooral te danken aan zijn agressie en genadeloosheid. Bij zijn communistische activiteiten schrok hij voor niets terug, het maakte niet uit hoe gruwelijk of bloederig. Hij doodde zelfs mede-Joden wanneer ze in de weg stonden. Hij was een gangster tussen andere gangsters.

In 1930 begon Kaganovich een special afdeling van de geheime Sovjet politie, met hemzelf als hoofd. Mensen noemden het de afdeling van "natte zaken," waar "nat" "bloederig" betekende. Deze afdeling voerde in het geheim massa-executies uit, van het soort dat later in Vinnitsa in de Oekraine en bij Katyn in Rusland en op duizenden andere plaatsen door de Sovjet Unie zouden plaatsvinden tijdens de volgende twee decenia. Kaganovich werd de commissaris die over massa moorden ging. Maar, toen het Duitse leger in 1941 de Sovjet

Unie binnen viel, was Kaganovich de man die de Joden redde: hij regelde de evacuatie van alle Joden uit de front gebieden en nieuwe huisvesting in gebieden ver weg in het oosten van het land, waar ze veilig zouden zijn voor de Duitsers. De Oekrainers en de Russen konden de Duitse invasie wel opvangen, maar de Joden moesten tegen iedere prijs tegen onheil en gevaar beschermd worden.

En Kaganovich schept op dat hij de Joden nogmaals gered heeft, in 1953, toen Stalin van plan was Rusland van hen te zuiveren. Hij regelde dat Stalin vergiftigd werd. Samen met zijn zus Rosa, die arts was, maakte hij het plan om de pillen in Stalin's medicijnkastje om te wissellen zodat hij een dodelijke hersenbloeding zou krijgen, en dat gebeurde.

Toen de niet-Joodse communist Nikita Khruschev Kaganovich op het partijcongres in 1957 ervan beschuldigde 20 miljoen Russen te hebben vermoord tijdens zijn loopbaan, ontkende Kaganovich het niet eens. Het enige wat hij deed was Khreschev beschuldigen van medeplichtigheid. Kruschev zei dat hij slechts de bevelen van Kaganovich had opgevolgd, terwijl Kaganovich het beleid van massa moord had bedacht en de opdracht had gegeven dat beleid uit te voeren.

Als je inzicht wilt krijgen in de Joodse mentaliteit, is dit echt een facinerend boek. Je zou het zelf moeten lezen om te zien hoe ze zich rechtvaardigen en hoe ze tegen de niet-Joodse wereld aankijken. Kaganovich wil opscheppen over de macht die hij eens hield en tegelijk de verantwoordelijkheid voor zijn misdaden ontlopen. Deze ambivalente houding kom je door het hele boek tegen.

Het is Kaganovich gelukt zijn verantwoordelijkheid te ontlopen. Het werd hem toegestaan met pensioen te gaan en zijn oude dagen in Moskou, in comfort, te slijten. Hij werd in 1957 uit het centrale committee gegooid na een conflict met Khreschev en in 1962 ook uit de partij zelf. Kaganovich stopte simpelweg met zijn massamoorden en had een rustig en comfortabel leven voor de komende 30 jaar. In 1991 stierf hij op 98-jarige leeftijd. Zelfs de publicatie van zijn biografie in 1987, met de openbaarmaking van zijn misdaden leidde tot een verzoek om straf. Zelf na de ineenstorting van het communisme probeerde niemand hem te vervolgen wegens zijn genocide tegen het Russische en Oekrainse volk.

Stel je eens voor dat hij, in plaats van een Jood die 20 miljoen niet-Joden had vermoord hij een Duitser was die ervan beschuldigd werd 100 Joden gedood te hebben. Kun je je het geschreeuw van de media over de hele wereld voorstellen dat hij voor berecht en veroordeeld moet worden? Kun je je de hysterische eisen om wraak van de Joden, de non-stop demonstraties voor Duitse ambassades overal voorstellen? Dat is zo'n mooie kans om iedereen de "Holocaust" te laten herinneren en hoe moeilijk de onschuldige Joden het wel niet hadden, en dat de wereld hen nu herstelbetalingen verschuldigd is – ze zouden zo'n kans absoluut niet laten liggen. Maar in het geval van Lazar Kaganovich was iedereen stil, de media interesseerde zich er niet in. Interessant, niet waar?

Wel, jij en ik begrijpen de reden voor het verschil toch? Wij begrijpen dat het "Holocaust" verhaal belangrijk is voor de Joden omdat ze zo de niet-Joden ieder jaar voor miljarden dollars kunnen afpersen en zo de niet-Joden schuldig kunnen laten blijven voelen dat ze het hebben laten gebeuren. En wij begrijpen ook waarom de Joden zich niet schuldig voelen voor het loslaten van communisme op deze wereld, net zoals ze zich schuldig voelen voor de creatie van monsters als Lazar Kaganovich. Ze geloven werkelijk dat alleen hun levens tellen, de onze zijn niets waard.

En wij begrijpen waarom de Duitsers voor de Tweede Wereldoorlog nu echt de Joden uit hun land en van hun ruggen af wilden. Wij begrijpen nu waarom Stalin in 1953 besloot het Russische volk een gift zou geven waarvoor ze hem tot in eeuwigheid dankbaar zouden zijn, de verwijdering van alle Joden in de Sovjet Unie.

Dus, de vraag is nu, wat kunnen we doen om onszelf van de Joden te bevrijden? Wat kunnen we doen om hun dodelijke greep op onze massamedia van nieuws en vermaak en op het politieke stelsen te verbreken. Hoe kunnen wij hen stoppen ons te gebruiken en de hele wereld af te persen.

Wat niet helpt is een beroep te doen op onze gekozen leiders in Washington. De meeste politici begrijpen heel goed wat er aan de hand is, maar het kan ze niet schelen tenzij het in het nieuws is of ze er donaties of stemmen mee kunnen krijgen.

Het enige verschil tussen Bill Clinton en de rest van de bende in Washington, Republikeinen en Democraten, is dat Bill Clinton meer charisma heeft. Als we een eerlijke, vaderlandslievende overheid hadden hingen ze allemaal aan de galg.

Een charismatische verrader

Een andere groep waar we niet op kunnen rekenen zijn zakenlieden, zoals de managers van Volkswagen of de Zwitserse banken. Normaal gesproken zijn dit behoorlijk slimme mensen, en ze snappen hetzelfde wat wij ook snappen. Maar net zoals de politici zich in niets anders interesseren dan stemmen, interesseren deze zakenlieden zich in niets anders dan winsten. De mensen van Volkswagen snappen dat als iemand iemand anders iets verschuldigd is, het de Joden zijn die in hun fabriek werkten tijdens de oorlog voor het feit dat Volkswagen hen in leven hield en hen heelhuids de oorlog door heeft geholpen. Maar dat zeggen ze niet in het openbaar, want zolang de Joden de media en de Amerikaanse overheid in handen hebben kun je daar geen geld mee verdienen. Hetzelfde geldt voor de Zwitserse bankiers.

In feite gaat het om veel meer dan een mogelijk winstverlies. Op dit moment zitten er honderden mensen in Duitsland en Zwitserland in de gevangenis omdat ze de waarheid durfden te zeggen over de Joden en daarmee zogenaamde “haat” wetten, die de Joden hun

omgekochte politici speciaal hebben laten maken om iedereen die hen dreigt te ontmaskeren het zwijgen op te leggen, hebben overtreden. Een voorbeeld is Rudolf Keller, lid van de nationalistische Zwitserse Democratische Partij, die eerder deze maand in Zurich werd gearresteerd vanwege een “haat misdrijf”. Mr. Keller’s “misdaad” was het in het openbaar zeggen dat als de Joden hun anti-Zwitserse boycot in Amerika zouden doordrukken, dat dan de Zwitsers in reactie daarop geen Amerikaanse producten meer moesten kopen, geen winkels of restaurants van Joden meer te bezoeken, en ook niet meer op vakantie zouden moeten gaan naar Amerika of Israel. De politici die achter zijn arrestatie zaten beweerden dat Keller’s woorden misschien “rassenhaat” tegen de Joden op kan wekken – en in Zwitserland, Duitsland en veel andere landen hebben de Joden ervoor gezorgd dat dat illegaal is. Ze doen hard hun best dat ook in Amerika voor elkaar te krijgen.

Dus wat kunnen we doen? Wel, niet iedereen is een politicus of een zakenman. En niet iedereen hangt de hele dag op de bank en is te dom om dingen die hij niet direct van de TV leert te begrijpen. Er zijn nog steeds, nette, eerlijke en rationele mensen: mensen die zelf kunnen begrijpen op basis van informatie en die het wat kan schelen. Jij en ik zijn niet de enigen. Er zullen genoeg goede mensen zijn die de Joodse plannetjes kunnen dwarsbomen – als we ons werk doen.

Ons werk is uit te reiken naar deze nette mensen en hen te helpen de situatie te doorzien. En dan kunnen we doen. Ik kan jullie de feiten geven – feiten die erbij helpen te begrijpen wie wie vervolgt en wie aan wie geld verschuldigd is. En dit is belangrijk, want de meeste, rationele mensen hebben nog nooit van Lazar Kaganovich gehoord. De meeste van deze nette mensen zijn te druk bezig met hun eigen levens om de huidige Joodse campagne tegen wat zij “haat misdrijven” noemen te zien. Zij moeten hiervan op de hoogte worden gebracht. Zij moeten dit in de gaten krijgen.

Jij kan hierbij helpen. Ik zal doorgaan met het presenteren van de feiten; jij zorgt dat andere mensen luisteren en lezen. Ik wed dat je tenminste vijf nette mensen kent die nog nooit naar *American Dissident Voices* hebben geluisterd of nog nooit een uitgave van *Free Speech* hebben gelezen. Zorg dat ze hiermee beginnen. Zorg dat ze hun aandacht erbij krijgen.

Augustus 1998